

Životopis

Vít Koudelka

Pan Vít Koudelka se narodil 27. 7. 1952 v Lomnici u Tišnova. Dětství prožíval se svou sestrou a bratranci u potoka Besénku, ve kterém se prý kdysi rýžovalo zlato. Jejich zábavou bylo běhat po okolních lesích, které skýtaly příležitosti pro mnohá klučičí dobrodružství. Jeho táta pracoval v uranových dolech – v podniku Diamo Dolní Rožínka a dostal v Tišnově byt na sídlišti Pod Klucaninou. Takže když mu bylo deset let, jejich rodina se stěhovala do Tišnova. Trvalo chvíli, než si našel nové kamarády.

Po dokončení základní školy nastoupil v Dolní Rožínce na střední školu a vyučil se automechanikem. Zde jej také zastihl onen neblahý rok 1968. Tehdy, v šestnácti letech, moc nechápal, proč nás „ruská okupace“, tedy přesněji řečeno obsazení tehdejší Československé republiky vojsky Varšavské smlouvy, zasáhla. Jeho táta byl za druhé světové války partyzánem. Věřil ve spravedlnost a jako hodně lidí v té době byl členem KSČ. Po událostech v roce 1968 ale okamžitě stranickou legitimaci vrátil. Následkem toho přišel o práci a mohl pracovat jen jako dělník v kontaminační stanici na Rožínce. Maminka pracovala jako účetní. Byly to krušné chvíle.

V roce 1968 byl na učilišti v Dolní Rožínce, přes školní rok učení, o prázdninách chodili „do práce“. A tak se stalo, že rok poté, tedy v roce 1969, byl pro něj nejsilnějším zážitkem srpnových událostí den, když jim učitel říkal, aby nejezdili do Brna, že tam jsou nepokoje. Bylo to 21. srpna 1969 a v Brně se konala demonstrace k 1. výročí okupace. Kluci si okamžitě šli nafasovat matky a šrouby, samozřejmě ty velké, asi dvanáctky to byly, aby byli „vyzbrojeni na demonstraci, kdyby byla potřeba munice na policajty“, a jeli společně do Brna. Všechno to tam bylo pozavírané a dalo se procházet na Svobodák jenom přes bývalý Prior, vedle Domu pánů z Lipé. Když se na náměstí Svobody dostali, bylo tam velké množství lidí. Bylo to pozdě odpoledne, spíš k večeru. Prodírali se mezi lidmi a dostali se k místu, kde bývalo knihkupectví „Ruská kniha“, bylo to poblíž ulice Orlí. Najednou se začalo střílet a vedle nich zastřelili mladého kluka, kterého položili na státní vlajku a zase odtud prchali pryč, protože už to tam nebylo bezpečné. Byli vyděšení. Ale v roce 1969 to už nebyli Rusové jako v 1968. V Brně stříleli Češi do Čechů, milicionáři – příslušníci Lidových milicí a čeští policajti – tehdejší Veřejná bezpečnost (VB). Ještě si pamatuje, že viděl jednu paní, která od „Mamlasů“, to byla známá brněnská cukrárna na náměstí Svobody, hodila po hasiči květináč a křičela na něho. Na oplátku ženu i dům hasič zasáhl silným proudem vody.

Na Moraváku – Moravském náměstí – se také střílelo, tam zastřelili mladou holku – Danu Muzikářovou, ale to naštěstí neviděli. To jsou jeho vzpomínky na ruskou okupaci a její následky v roce 1969.

Později zjistili, že zastřelený mladík se jmenoval Stanislav Valehrach. Kdo přesně ho 21. srpna 1969 zastřelil, se bohužel nedozvěděli, protože tehdejší vyšetřování bylo na doporučení komunistické strany zastaveno. Zastřelený mladý muž má na domě v Orlí ulici pamětní desku, kterou tam po Sametové revoluci Občanské fórum nechalo 20. srpna 1991 připevnit.

Po vyučení prošel několik zaměstnání. Nejdřív pracoval v uranových dolech jako automechanik, potom v autoservisu v Tišnově. Taky ve fabrice ZVVS v Lomničce, která dělala vzduchotechniku. Mechanika dělal i v JZD v Čebíně a následně pracoval v Tišnově ve Svazarmu jako referent. V roce 1986 nastoupil do tenkrát slavného JZD Slušovice, kde byla možnost za dobré výsledky cestovat po světě. Byl mistrem a později vedoucím na stavbě. Protože rád cestoval a chtěl se podívat do světa, rozhodl se, že úkol, který mu to umožní, splní. Stavbu mostu, která by normálně trvala alespoň rok, zvládli s kolegy postavit za dva měsíce. Všichni pracovali jako diví. Za to byl odměněn a splnil si svůj cestovatelský sen, dostal se do Vietnamu. Jeho žena zde na něj trpělivě celé dva měsíce čekala.

Po Sametové revoluci, jako mnoho dalších lidí, začal podnikat. Podnikal do roku 2007, kdy provedl největší hloupost svého života, ručil kamarádovi za úvěr, a nastal problém. Přestal podnikat a opět prošel různá zaměstnání. Po mnoha trampotách s ručením pro kamaráda noční můra v roce 2020 konečně skončila.

Pan Koudelka rád cestuje a mám rád moře. Když se politická situace po roce 1989 otočila, společně se svou ženou Danou, která rovněž jako on moře miluje, k moři jezdili. Procestovali Chorvatsko, Kanárské ostrovy, Řecko i Ameriku. Řecko – to byla krásná zkušenost. V Americe byl třikrát.

Když v roce 2001 spadly po teroristickém útoku v New Yorku „Dvojčata“, požádal své partnery, jestli by byli ochotni newyorským hasičům poskytnout peněžní dar. Vyšlo to, a tak poslal na jejich konto 1000 USD.

Poslední návštěva USA byla v roce 2010 u kamaráda, kdy hledal po skončení podnikatelské kariéry několik měsíců štěstí v práci, ale zcela se to nevydařilo. Ale je hrdý na to, že když vlastnil firmu Phytochi, vozili z Ameriky bylinný nápoj, který pomáhal spoustě lidí.

Svoje zaměstnání našel rovněž na tři měsíce v Anglii, kde pracoval jako kuchař a jako malíř pokojů u přísného filmového producenta. Po návratu z Anglie jeho ženě zemřel tatínek a jeho rodinu vystěhovali z bytu. Sehnali si podnájem, ale byt bylo třeba opravit. Vše se podařilo a oni si po všech peripetiích začali konečně užívat klidu ve svém. Období, na které je hrdý, jsou léta 2012–2019, kdy se staral se svojí ženou Danou o její maminku, protože to moc potřebovala. Dlužili jí to, protože když byli jejich dva kluci Pavel a Petr malí, každý pátek nastoupili k babičce a rodiče měli víkend pro sebe, jako za svobodna. Prázdniny, většinou celé dva měsíce, kluci trávili u babičky.

Teď v důchodovém věku si užívá své dědečkovské role, má dvě vnoučátka, ale ve svých 72 letech stále pracuje. Je správcem budov u p. Tomáše Kappela, který vlastní areál bývalé továrny Modeta v Tišnově. Je sportovní fanda a láska k dobrému jídlu, tedy kuchařskému umění, mu po zkušenostech z Anglie zůstala. Má také rád, když může mluvit s lidmi, a vždy měl pozitivní přístup k práci i k životu. Je na světě rád.

Jeho životní motto je:

“Dobrá nálada sice nevyřeší všechny problémy a starosti,
ale naštve tolik lidí, že stojí za to, si ji udržet.”